

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ
01033, м. Київ, вул. Жилианська, 14

Суб'єкт права на конституційне подання
51 народних депутатів України

Уповноважений за дорученням:
Уповноважений представник суб'єкта
конституційного подання за
дорученням:

народний депутат України:
Дубінський Олександр Анатолійович
вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008
ел. пошта: dubinskyu@rada.gov.ua
тел.: (044) 255-21-51

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
Указу Президента України „Про призначення А.Ситника
Директором Національного антикорупційного бюро України“
від 16 квітня 2015 року № 218/2015

Суб'єкт права на конституційне подання – 51 народних депутатів України – відповідно до частини першої статті 147, пункту 1 частини першої, частини другої статті 150, частини першої статті 151, частини першої статті 152 Конституції України звертаються до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) Указ Президента України „Про призначення А.Ситника Директором Національного антикорупційного бюро України“ від 16 квітня 2015 року № 218/2015, опублікованого в „Урядовий кур'єр“ від 18 квітня 2015 року — № 71 (далі—Указ №218).

Автор конституційного подання вважають, що оспорюваний Указ Президента не відповідає вимогам частини четвертої статті 5, частини другої статті 6, частини другої статті 8, частини другої статті 19, пункту 31 частини першої статті 106 Конституції України, оскільки Президент України, діючи поза межами своєї конституційної компетенції, призначив оспорюваним Указом Директора Національного антикорупційного бюро України.

Щодо невідповідності Конституції України (неконституційності)
оспорюваного Указу Президента України

Згідно з Основним Законом України органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України (частина друга статті 6); органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19); Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частина друга статті 8); прийняття законів належить до повноважень Верховної Ради України (пункт 3 частини першої статті 85).

В Рішенні Конституційного Суду України від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003 зазначено, що повноваження Президента України вичерпно визначені Конституцією України, а це унеможлиблює прийняття законів, які встановлювали б інші його повноваження (абзац тринадцятий пункту 2 мотивувальної частини). Цієї юридичної позиції Суд дотримувався у багатьох інших своїх рішеннях, зокрема від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007, від 8 липня 2008 року № 14-рп/2008, від 2 жовтня 2008 року № 19-рп/2008, від 8 жовтня 2008 року № 21-рп/2008, від 7 липня 2009 року № 17-рп/2009; від 15 вересня 2009 року № 21-рп/2009, від 17 грудня 2009 року № 32-рп/2009, від 10 червня 2010 року № 16-рп/2010.

Також Конституційний Суд України встановив, що Основний Закон України не наділяє Верховну Раду України правом визначати у своїх актах повноваження парламенту і глави держави виходячи за межі тих, що встановлені конституційними нормами (абзац другий підпункту 3.5 пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 13 червня 2019 року №5-р/2019).

Відповідно до частини першої статті 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

За юридичною позицією Конституційного Суду України здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову передбачає, що кожний орган державної влади має належати до однієї з гілок влади (законодавчої, виконавчої чи судової) або мати особливий статус, окремо визначений Основним Законом України (абзац перший підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 13 червня 2019 року №5-р/2019).

У Конституції України встановлено, які з органів державної влади за своїми повноваженнями або функціональним призначенням є єдиними в державі, і визначено їх найменування та порядок формування (зокрема, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Вища рада правосуддя, Національний банк України, Рахункова палата), а які з них належать до певної системи і можуть бути кількісно і якісно змінені (утворені, реорганізовані, ліквідовані) відповідно до Конституції України (зокрема, суди, органи виконавчої влади). Тобто Основним Законом України передбачено обов'язковість існування одних органів державної

влади і можливість утворення інших, чітко визначено суб'єктів і порядок формування кожного органу державної влади, сферу його діяльності та/або предмет відання. Отже, утворення будь-якого органу державної влади можливе лише суб'єктами та в порядку, передбаченими Конституцією України (*ibid.*, абзаци другий, п'ятий).

Таким чином, Конституцією України передбачено систему органів державної влади, яка може коригуватися уповноваженими суб'єктами лише у конституційно визначених межах. Утворення нового органу державної влади поза цією системою і в не передбаченому Конституцією України порядку можливе лише після внесення відповідних змін до Основного Закону України (*ibid.*, абзац п'ятий підпункту 3.3).

Національне бюро не є конституційним органом, а тому, зважаючи на наведені позиції Конституційного Суду України, має належати до однієї з трьох гілок державної влади.

Конституцією України встановлено, що єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України (стаття 75); правосуддя в Україні здійснюють виключно суди; делегування або привласнення їхніх функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються (частини перша, друга статті 124). Отже, приналежність Національного бюро до законодавчої та судової гілок влади виключається.

Законом визначено, що Національне бюро є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових (частина перша статті 1).

За юридичною позицією Конституційного Суду України утворення будь-якого органу державної влади можливе лише суб'єктами та в порядку, передбаченими Конституцією України (абзац п'ятий підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 13 червня 2019 року №5-р/2019).

Також за частиною четвертою статті 5 Конституції України ніхто не може узурпувати владу.

Розглядаючи наведене положення у системному зв'язку з іншими положеннями Основного Закону України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що узурпація державної влади означає неконституційне або незаконне її захоплення органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, громадянами чи їх об'єднаннями тощо. Гарантією недопущення узурпації державної влади є, зокрема, закріплені Конституцією України принципи здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша статті 6) та положення, згідно з яким органи

державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19) (підпункту 4.5 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 5 жовтня 2005 року №6-рп/2005).

Поняття узурпація (від лат. *usurpatio* – заволодіння, незаконне захоплення, зловживання) використовується, зокрема, для позначення неконституційного захоплення влади певним посадовцем чи групою посадовців у немонархічній державі, перевищення своїх або привласнення собі чужих повноважень.

За частиною третьою статті 106 Конституції України Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Президент України створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби (пункт 28 частини першої статті 106 Конституції України). Завданням таких органів є сприяння Президентові України в реалізації його конституційних повноважень (абзац третій підпункту 4.2 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004).

Також Конституцією України визначений перелік посад, призначення на які здійснюються Президентом України:

- глави дипломатичних представництв України (пункт 5 частини першої статті 106);
- Генеральний прокурор (пункт 11 частини першої статті 106);
- половина складу Ради Національного банку України (пункт 12 частини першої статті 106);
- половина складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення (пункт 13 частини першої статті 106);
- вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань (пункт 17 частини першої статті 106);
- третина складу Конституційного Суду України (пункт 22 частини першої статті 106);
- персональний склад Ради національної безпеки і оборони України (частина четверта статті 107);
- голови місцевих державних адміністрацій (частина четверта статті 118);
- судді (частина перша статті 128);
- два члени Вищої ради правосуддя (частина друга статті 131).

Оспорюваним Указом Президент України призначив А. Ситника Директором Національного бюро (Указ № 218).

Питання, що вирішене названим Указом, до відання Президента України не належить.

Зокрема, посаду Директора Національного бюро не віднесено Основним Законом України до посад, призначення на які здійснюється Президентом України.

Відтак, видавши оспорюваний Указ, Президент України вийшов за межі своїх повноважень, вичерпний перелік яких визначений Конституцією України, та порушив встановлену частиною четвертою її статті 5 заборону на узурпацію державної влади.

Також видання оспорюваного Указу суперечить нормам частини другої статті 6, частини другої статті 8, частини другої статті 19, пункту 31 частини першої статті 106 Конституції України, які обмежують дискрецію Президента України вичерпним переліком його конституційних повноважень та зобов'язують видавати свої правові акти на підставі Конституції України та у відповідності з її нормами.

Конституційний Суд України у своєму Висновку від 16 грудня 2019 року у справі за конституційним зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності законопроекту про внесення змін до статті 106 Конституції України (щодо закріплення повноважень Президента України утворювати незалежні регуляторні органи, Національне антикорупційне бюро України, призначати на посади та звільняти з посад Директора Національного антикорупційного бюро України і Директора Державного бюро розслідувань) (реєстр. № 1014) вимогам статей 157 і 158 Конституції України зазначив, що відповідно до Конституції України Президент України є главою держави (частина перша статті 102); вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України (частина перша статті 113).

За Конституцією України Кабінет Міністрів України вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина; забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування; здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю; утворює, реорганізовує та ліквідує відповідно до закону міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади; призначає на посади та звільняє з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України (пункти 2, 3, 7, 91, 92 статті 116).

Законопроектом пропонується наділити Президента України повноваженнями щодо утворення органів державної влади, призначення на посади та звільнення з посад членів та керівників таких органів, які за Конституцією України належать Кабінету Міністрів України (крім Національного антикорупційного бюро України, утворення якого у нинішньому його статусі Основним Законом України не передбачено).

Системний аналіз положень Законопроекту вказує на те, що в разі ухвалення Законопроекту його положення можуть порушити баланс конституційних повноважень між Президентом України та Кабінетом Міністрів України, фактично створивши паралельну виконавчу владу, підпорядковану Президенту України. При цьому ігнорується Висновок Європейської Комісії „За демократію через право“ (Венеційської Комісії), за яким „вибір між президентською та парламентською системою має бути політичним та вільно робитися кожною окремою державою. Однак така обрана система повинна бути максимально зрозумілою, і її положення не повинні створювати місця для зайвих ускладнень та конфліктів політичного характеру“ (пункт 14 Висновку щодо трьох законопроектів, якими пропонуються зміни до Конституції України, схваленого Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційською Комісією) на 57-му пленарному засіданні 12–13 грудня 2003 року).

Телеологічний аналіз норм Конституції України свідчить про те, що поділ влади є основним засобом та неодмінною умовою запобігання концентрації влади, а отже, є інструментом проти зловживань нею задля адекватної реалізації прав і свобод людини і громадянина. Таким чином, поділ влади є гарантією прав і свобод людини і громадянина. Тому будь-яке порушення принципу поділу влади, що призводить до її концентрації, у тому числі суміщення не належних певним органам державної влади функцій, порушує гарантії прав і свобод людини і громадянина.

Конституційний Суд України наголошує на тому, що опосередковане підпорядкування Національного антикорупційного бюро України та Державного бюро розслідувань Президенту України через призначення і звільнення керівників створить загрозу незалежності цих органів, призведе до концентрації виконавчої влади у Президента України, його конкуренції з органами виконавчої влади, а отже, до нівелювання гарантій прав і свобод людини і громадянина. При цьому Європейська Комісія „За демократію через право“ (Венеційська Комісія) зауважила, що „посилення повноважень президента може стати перешкодою для створення справді демократичних структур і в кінцевому підсумку призвести до надмірно авторитарної системи“ та „текст Конституції 1996 року, беручи до уваги реалії в Україні, не здатний забезпечити достатні стримування і противаги, і що існує небезпека

авторитарної президентської системи“ (пункти 64, 69 Висновку про конституційну ситуацію в Україні, схваленого Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційською Комісією) на 85-му пленарному засіданні 17–18 грудня 2010 року).

Конституційний Суд України дійшов висновку, що одностороннє (незбалансоване) розширення компетенції Президента України шляхом наділення його невластивими повноваженнями, суперечать засадничим положенням Конституції України, які визначають статус та повноваження Кабінету Міністрів України, можуть спричинити конкуренцію та дублювання компетенцій глави держави та уряду, а також передумови для виникнення конфлікту між ними, оскільки допускають здійснення аналогічних заходів державного регулювання (контролю) як Президентом України, так і Кабінетом Міністрів України. Це також може створити ризики безпідставного втручання у діяльність органів виконавчої влади, порушення конституційного принципу поділу державної влади, послаблення конституційних гарантій забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Згідно з юридичною позицією Конституційного Суду України за своєю природою ненормативні правові акти, на відміну від нормативних, встановлюють не загальні правила поведінки, а конкретні приписи, звернені до окремого індивіда чи юридичної особи, застосовуються одноразово й після реалізації вичерпують свою дію. У зв'язку з вичерпанням своєї дії зазначені Укази не можуть бути об'єктом конституційного контролю. Отже, питання щодо їх конституційності не належать до повноважень Конституційного Суду України (абзаци другий, третій пункту 5 мотивувальної частини Рішення від 22 квітня 2008 року № 9-рп/2008).

Проте, в інших рішеннях Конституційний Суд України, здійснюючи офіційне тлумачення положень частин другої, третьої статті 124, частини першої статті 150 Конституції України, дійшов протилежних висновків щодо можливості конституційного нормоконтролю стосовно індивідуальних правових актів парламенту та Президента України.

Зокрема, в Рішенні від 7 травня 2002 року № 8-рп/2002 зазначено, що до юрисдикції Конституційного Суду України та судів загальної юрисдикції належить, відповідно до їх повноважень, вирішення питань, що мають правовий характер, зокрема тих, які виникають у зв'язку з призначенням чи звільненням певних посадових осіб Президентом України або Верховною Радою України (частина друга статті 124); здійснення судочинства Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції щодо актів Президента України та Верховної Ради України з питань призначення чи звільнення посадових осіб означає розгляд справ щодо конституційності зазначених актів у формі

конституційного судочинства, а щодо їх законності – судами загальної юрисдикції (підпункти 1.1, 1.3 пункту 1 резолютивної частини).

В Рішенні від 27 березня 2002 року № 7-рп/2002 зазначено, що стаття 106 Конституції України закріпила конкретний перелік повноважень Президента України, який на основі та на виконання Конституції і законів України видає обов'язкові до виконання на території України укази і розпорядження. За юридичними ознаками ці акти глави держави можуть мати як нормативно-правовий, так і індивідуально-правовий характер. У статтях 147, 150 Конституції України визначено межі юрисдикції Конституційного Суду України. За змістом цих статей перевірка на предмет конституційності підлягають, зокрема, правові акти Верховної Ради України, акти Президента України. При цьому серед них не виділено нормативно-правових або індивідуально-правових актів. Тобто до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань щодо конституційності правових актів Верховної Ради України та Президента України незалежно від того, мають вони нормативно-правовий чи індивідуально-правовий характер. За змістом положень частини другої статті 147, частини першої статті 150 Конституції України до повноважень Конституційного Суду України належить, зокрема, перевірка на предмет відповідності Конституції України всіх без винятку правових актів Верховної Ради України і Президента України як за їх юридичним змістом, так і за дотриманням конституційної процедури їх розгляду, ухвалення та набрання ними чинності. Таку позицію висловив Конституційний Суд України при розгляді справи за поданням народних депутатів України щодо визнання неконституційними розпоряджень Президента України про призначення заступників голів місцевих державних адміністрацій. Рішенням від 24 грудня 1997 року Конституційний Суд України визнав, що Президент України при призначенні цих посадових осіб вийшов за межі повноважень, встановлених Конституцією України (абзаци третій, п'ятий пункту 4, абзаци шостий, сьомий пункту 5 мотивувальної частини Рішення від 27 березня 2002 року № 7-рп/2002).

У цьому зв'язку суб'єкт права на конституційне подання наполягає на правильності позиції щодо підвідомчості Конституційному Суду України всіх актів Президента України, незалежно від того, мають вони нормативний чи індивідуально-правовий характер.

Хоча індивідуальні правові акти Президента України вичерпують свою дію після їх реалізації (виконання), вони можуть видаватися з перевищенням конституційних повноважень, всупереч Основному Закону України, як відбулося у цій справі, та мати тривалі конституційно-правові наслідки у вигляді порушення конституційного принципу поділу державної влади та балансу у системі стримувань та противаг. У такому випадку вирішення питання щодо конституційності актів Президента України, які

„вичерпали свою дію“, необхідно для відновлення конституційного правопорядку, забезпечення верховенства Основного Закону України, тобто для виконання Конституційним Судом України відповідного завдання, визначеного частиною першою статті 1 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Ухилення Конституційним Судом України від перевірки конституційних актів Президента України, у тому числі тих, що мають індивідуальний правовий характер або вичерпали свою дію, імпліцитно слугувало б заохоченням для органів державної влади та їх посадових осіб для рецидиву порушень Основного Закону, узурпації державної влади та порушення стабільності конституційного ладу.

Таким чином, оспорюваний Указ Президента України може та повинен бути перевіреним Конституційним Судом України.

Щодо невідкладності розгляду конституційного подання

Згідно із статтею 75 Закону України „Про Конституційний Суд України“ строк конституційного провадження не повинен перевищувати шість місяців, якщо інше не встановлено цим Законом (частина друга); строк конституційного провадження не може перевищувати один календарний місяць для справ щодо яких Сенат, Велика палата визнали конституційне провадження невідкладним (пункт 3 частини третьої).

Відповідно до § 47 Регламенту Конституційного Суду України питання про визнання конституційного провадження у справі невідкладним розглядається на засіданні Сенату, Великої палати одночасно з розглядом питання про форму конституційного провадження у справі за пропозицією Судді-доповідача у справі. На засіданні Сенату, Великої палати постановляється ухвала про визнання конституційного провадження у справі невідкладним.

Порушені у конституційному поданні питання мають особливе конституційне правове, державне та суспільне значення.

Оспорюваний Указ є кричущим проявом правового нігілізму з боку Президента України, нехтування ним своїми конституційними обов'язками та узурпації державної влади. Виданням оспорюваного Указу було порушено принцип поділу державної влади, що має негативні конституційні правові та суспільні наслідки у вигляді розбалансування конституційної системи стримувань та противаг, порушення стабільності конституційного ладу та створює загрози для нормального функціонування Української держави.

За таких обставин правова ситуація, викликана прийняттям оспорюваного Указу, потребує невідкладного реагування з боку Конституційного Суду України

для подолання наслідків антиконституційної діяльності Президента України, відновлення верховенства Конституції України у правовій системі держави.

Відповідно, справа потребує розгляду у найкоротші строки, а тому конституційне провадження має бути визнано невідкладним.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51, 52, 75, 84 Закону України «Про Конституційний Суд України», §47 Регламенту Конституційного Суду України, —

ПРОСИМО СУД:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням.

2. Визнати конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням невідкладним.

3. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) Указ Президента України „Про призначення А.Ситника Директором Національного антикорупційного бюро України“ № 218/2015 від 16 квітня 2015 року.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні представника суб'єкта права на конституційне подання за дорученням:

Народного депутата:

Дубінського Олександра Анатолійовича (вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008; ел. пошта: dubinskyu@rada.gov.ua; тел.: (044) 255-21-51), посвідчення № 300.

Брати участь у конституційному провадженні за цим конституційним поданням доручаємо:

Народному депутату:

Дубінському Олександрю Анатолійовичу (вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008; ел. пошта: dubinskyu@rada.gov.ua; тел.: (044) 255-21-51), посвідчення № 300.

Додатки:

1. Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII.

2. Указ Президента України «Про призначення А.Ситника Директором Національного антикорупційного бюро України» № 218/2015 від 16 квітня 2015 року.

3. Конституція України (витяг).

4. Закон України «Про Конституційний Суд України» 13 липня 2017 року № 2136-VIII (витяг).

5. Рішення Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005.
6. Рішення Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004.
7. Рішення Конституційного Суду України від 7 травня 2002 року № 8-рп/2002.
8. Рішення Конституційного Суду України від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003.
9. Рішення Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007.
10. Рішення Конституційного Суду України від 8 липня 2008 року № 14-рп/2008.
11. Рішення Конституційного Суду України від 2 жовтня 2008 року № 19-рп/2008.
12. Рішення Конституційного Суду України від 8 жовтня 2008 року № 21-рп/2008.
13. Рішення Конституційного Суду України від 7 липня 2009 року № 17-рп/2009.
14. Рішення Конституційного Суду України від 15 вересня 2009 року № 21-рп/2009.
15. Рішення Конституційного Суду України від 17 грудня 2009 року № 32-рп/2009.
16. Рішення Конституційного Суду України від 10 червня 2010 року № 16-рп/2010.
17. Рішення Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року № 5-р/2019.
18. Висновок Конституційного Суду України від 16 грудня 2019 року № 7-в/2019.
19. Список підписів народних депутатів України (додаток до конституційного подання).

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
Указу Президента України „Про призначення А.Ситника Директором Національного
антикорупційного бюро України“ від 16 квітня 2015 року № 218/2015

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
-------	-------------------------------	-------------------	--------

1	Дубінський Олександр Анатолійович	300	
2	Букенський М. А.	240	
3	Кучукєча' О. О	370	
4	Сорокоф Д. І.	299	
5	Григ. З. Р.	290	
6	Мостушев О. Б.	292	
7	Копєв О. В.	335	
8	Мен М. В.	103	
9	Васильченко Р. Р.	216	
10	Гроцуц Е. П.	297	
11	Заржан А. П.	365	
12	Демченко С. О.	244	
13	Васильченко С. С.	302	
14	Куб Т. В.	158	
15	Буртєв А. П.	144	
16	Молошко С. О.	199	
17	Савицька А. К.	161	
18	Христенко Р. В.	257	
19	Морозенко М. П.	153	
20	Моложи С. П.	157	
21	Казний О. С.	160	
22	Медведев Р. В.	127	
23	Зарядний С. С.	143	

23/2015/2015

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
Указу Президента України „Про призначення А.Ситника Директором Національного
антикорупційного бюро України“ від 16 квітня 2015 року № 218/2015

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
24	Мандрук М. І.	130	
25	Кісільов Д. П.	142	
26	Колодязь А. Д.	80	
27	Кіселев С.	42	
28	Корбачков Ю. В.	214	
29	Лисенко Р. М.	155	
30	Волошин О. А.	154	
31	Григор'єв С. Р.	140	
32	Калашник М. В.	57	
33	Лисенко Т. М.	53	
34	Григор'єв Ю. Г.	285	
35	Лисенко О. В.	355	
36	Копачук	290	
37	Бабак С. В.	11	
38	Богданов О.	80	
39	Богданов Я. І.	324	
40	Величківський М. В.	356	
41	Корбачков Ю. В.	385	
42	Шендеров Ю. А.	3464	
43	Урбанський А. С.	344	
44	Кіселев А. І.	344	
45	Лисенко Р. В.	261	
46	Мельник О. В.	357	

23 (двадцять три) підписів

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
Указу Президента України „Про призначення А.Ситника Директором Національного
антикорупційного бюро України“ від 16 квітня 2015 року № 218/2015

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
47	Іванов В.І	386	
48	Тарасенко Я.Б	120	
49	Забурання Л.В.	417	
50	Бакучев О.С	374	
51	Черний Д.С.	245	
52			
53	Всього 51 (п'ятдесят один) підпис		
54	народних депутатів України.		
55	Керівник Управління кадрів		
56	Апарату Верховної		
57	Ради України		Л.Танютнова
58			15.05.2020р.
59			
60			
61			
62			
63			
64			
65			
66			
67			
68			

5(п'ять) підписів